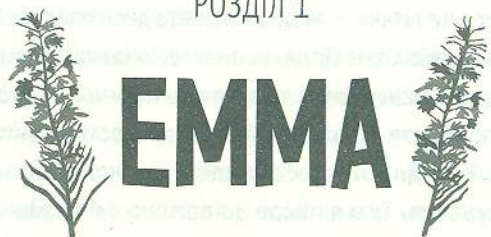

РОЗДІЛ 1

— Ти це бачила?
Моя найкраща подруга нахилила телефон, щоб я подивилася, що вона має на увазі. На екрані виднілася чорна сторінка з реддиту «Чи я мудак».

Ми сиділи в кафетерії лікарні під час обідньої перерви.

— Що там? — спитала я, витискаючи кетчуп на картоплю фри.

— Просто прочитай, — відповіла вона. — Надсилаю тобі лінк.

Вона скопіювала посилання й відправила його мені повідомленням.

Я взяла в одну руку склянку чаю з льодом і, читаючи, тримала соломинку зубами. Коли дійшла до другого параграфа, мої очі округлилися.

— Божечки... — видихнула я.

— Скажи? А я ж думала, що ти на весь світ одна така — талісман на удачу.

— Це дар, — мовила я. — Не для мене, а щоб ошчасливити моїх колишніх. — Я відпила чаю з льодом і взялася читати далі. Закінчивши, поклала телефон на стіл. — Не мудак.

— Повністю згодна, — відказала вона. — Ти бачила той білборд?

— Ні.

— Я погуглила. Глянь.

Вона знову показала мені екран свого телефона, і я мало не похлинулася, засміявшись.

— Бідолаха.

— Я тобі такої свині ніколи не підклала б, — сказала Медді.

— Дуже на це сподіваюся. Бо я без тебе не можу.

Вона широко всміхнулася й відкусила шматок лаваша з овочами.

— Дивно, що у вас обох однакова фішка, — сказала, ковтнувши. — Усі ваші колишні біжать назустріч сонцю, тримаючись зі своїми половинками за руки.

— Ха. Цікаво, скільки весіль він був змушений відвідати, — мовила я, дістаючи шматочки квашеного огірка з курячого сендвіча й кладучи їх на її тарілку.

Вона кивнула на мій телефон.

— То спитай його.

Я кинула на неї погляд.

— Що, просто надіслати повідомлення?

Вона знизала плечима.

— Так, а чого ні? Хлопцям подобається, коли дівчата шлють їм особисті. Серйозно. Спитай. Що нам, нудитися до кінця перерви? Так хоч буде чим зайнятися.

Я зітхнула.

— Гаразд. *Одне* повідомлення. — Я витерла пальці серветкою, взяла до рук телефон і відкрила особисті повідомлення на реддіті.

Його нікнейм був Джастін_267. Я подумки зважила, чи не звати його Джастін. Мій нікнейм — Емма16_ди-
лема. Не міняла його, відколи завела в десятому класі.
Напевно, варто.

Я почала набирати текст.

Маю таку саму проблему, як у тебе. Зі мною це сталося сім
разів за останні чотири роки. Ми розходимося — і хлопець
одружується впродовж пів року. А тебе на весілля запро-
шують? Мене тричі кликали дружкою 😊

Я натиснула «Відправити».

— Ось. Надіслала — написала людині, яку зовсім не
знаю.

Я поклала телефон на стіл.

— Таке відчуття, ніби моя мама вчинила б так само.
Медді пирхнула.

— Якби таке сталося з Ембер, вона б витратила всі
гроші, призначені для оренди житла, на екстрасенсів,
які малюють половинок, а тоді надсилають тобі той са-
мий портрет, що й усім іншим. *Ось як вчинила б Ембер.*

Я не засміялася — сказане Медді надто відповідало
дійсності, щоб бути смішним.

Мій телефон дзеленькнув.

— Той хлопець із реддиту відповів.

Медді завмерла, не донісши лаваш до рота.

— Що каже?

Я клікнула на повідомлення.

Джастін. Перепрошую, якщо помиляюся, але хіба ти не
журналістка, яка намагається розвідати, хто я такий, щоб

написати чергову статтю про це обговорення у реддіті, ні?
Мусиш зізнатися. Це як коли ти працюєш під прикриттям
і тебе спитали, чи ти коп, і ти не можеш збрехати.

Я засміялася.

— Що? — спитала Медді.

— Він думає, що я журналістка й намагаюся довіда-
тися, хто він такий.

— Таке з ним часто буває?

— Напевно.

Я почала набирати текст.

Я. Я не журналістка.

Джастін. Журналістка під прикриттям саме це й сказала б.

Я з усмішкою похитала головою.

Я. Я медсестра.

Він надіслав мені примружений смайлик.
Мені майнула думка.

Я. Скажи, скільки пальців підняти.

Минуло кілька секунд.

Джастін. Чотири.

— Медді, сфотографуй мене.
Вона роззявила рота.

— Ти хочеш надіслати цьому чуваку *фотку*?

— Так, а чого ні?

— Гм... бо раптом він серійний вбивця?

— Серійний вбивця з почуттям гумору, собакою з при-
тулку, друзями на все життя й хорошими стосунками
з мамою? — Я дала їй свій телефон. — Це ж те саме, як-
би ми зійшлися на тіндері, та й усе одно за кілька тижнів
ми з тобою будемо на Гаваях. А він у Міннесоті. Навіть
якби він і дізнався, хто я, знайти мене не зможе.

— А що, як він якийсь огидний мужик, який не ко-
ристується зубною ниткою, а тепер матиме твою фотку
для приватного користування?

Я закотила очі.

— *Перестань*.

Я нахилила голову, щоб моя коса лягла на плече, і під-
няла чотири пальці. Медді неохоче сфотографувала ме-
не на телефон, а тоді віддала його назад.

На мені була робоча уніформа, з лікарняним бейджем
на кишені. Увімкнувши функцію редагування, я зафар-
бувала всю інформацію, за якою мене можна було б
ідентифікувати, і надіслала фото.

Я. Я на роботі. Чи журналісти носять уніформу? Та й скіль-
ки разів вони намагалися дістатися до тебе?

Джастін. Цього тижня? Чи типу взагалі?

Я надіслала смайлик, що сміється.

Джастін. Тепер, коли стало ясно, що ти та, за кого себе
видаєш, відповім на твоє запитання. Я отримав лише одне

запрошення на весілля від людини, яка дістала користь із
моєї невеликої фішки. Проте я був дружбою, а темою ве-
сілля був «Бітлджус»¹.

Я засміялася й прочитала його повідомлення вголос
для Медді.

— Хай надішле фотку, інакше не повіримо, — сказа-
ла вона.

Фотки, інакше не повірю 😊, — написала я.

Я знову поклала телефон на стіл.

— Маєш рацію. Непогана розвага.

— Мені спадають на думку хороші ідеї.

Я вже майже доїла сендвіч, коли прийшло нове пові-
домлення.

— Він відповів, — сказала я. — Надіслав фотку.

Медді зіскочила зі стільця й стала біля мого плеча.

Відкривши зображення, я зареготала. Наречений і на-
речена вбралися Бітлджусом і Лідією — вона була в чер-
воній весільній сукні. Дружка і дружба мали костюми
Мейтлендів, тільки зі страшними обличчями, якими ті
лякали нових мешканців на початку фільму. Джастін —
з вираженими очима й довгим носом у формі конуса.
Я надіслала рядок смайликів, які сміялися.

— Ти маєш рацію, він і *справді* має почуття гумору, —
мовила Медді.

Я нахилила голову.

¹ Фільм Тіма Бертона в жанрі чорної комедії, фентезі й жахів. За сюжетом
дівчина обіцяє одружитися з демоном взамін на порятунок друзів. — *Тут
і далі прим. пер.*

— Шкода, що його обличчя не видно.

— Ану ж, надішли мені.

— Нащо?

— Пошукаю за зображеннями.

— О, хороша ідея. Добре, зажди.

Я надіслала їй отриману фотку. Вона сіла на місце й почала щось набирати на телефоні, а я взялася доїдати обід.

— Знайшла, — оголосила Медді через сорок п'ять секунд.

Я охнула.

— Так швидко?

— ФБР варто наймати більше жінок. У нас природні здібності до розслідувань. У нього є сторінка в інстаграмі. І це точно він, я бачила той білборд. Зараз скину тобі лінк.

Мій телефон писнув, сповіщаючи про вхідне повідомлення, але я не стала дивитися.

— Зажди. А нам точно варто переглядати його фото? У мене таке відчуття, ніби ми порушуємо його приватний простір.

Вона зиркнула на мене з-над телефона.

— Коли чоловіки перестануть нападати на жінок, з якими знайомляться в інтернеті, я перестану вишукувати їх таємно, щоб глянути, видаються вони мені підозрілими чи ні. Та й крім цього, якби він хотів, щоб на його фото ніхто не дивився, то зробив би свою сторінку приватною.

Я кивнула.

— Гарзд. Слушна думка.

Я натиснула на покликання, і ми обидві кинулися переглядати його стіну одночасно, тільки на різних телефонах. Брюнет, карокий, гладенько поголений.

Світлошкірий, на щоках ямочки. Приязна усмішка, у хорошій формі — ще й *симпатичний*. Дуже симпатичний.

— Ти це бачиш? — спитала Медді. — От він *точно* користується зубною ниткою.

— Божечки, який пес.

Вона охнула.

— Вау. І *дійсно* огидний. Схожий на крихітну горгулью. Я нахилила голову.

— Ну як. Він такий негарний, що аж милий.

Малий брунатний пес був кудлатий, з висячими вухами, пласким писком і суворим виглядом. Його водянисті очі трохи вибулувалися. На фотографії Джастін тримав його на руках і всміхався, наче хлопчик, який щойно отримав на Різдво те, що завжди хотів. Під знімком виднівся підпис: «Так, у пса Бреда глисти, але принаймні він не нажухав мене з орендою».

— Бред? — перепитала я, підводячи погляд. — Я думала, його друга звати Чед.

— Напевно, змінив, щоб ніхто не міг його впізнати. Молодець. Ти бачила коментарі? — спитала вона. — Подивися.

Я клікнула й розгорнула коментарі. Реготливі смайлики, реготливі смайлики. Якось дівчина на ім'я Фейт написала: «Джастіне, серйозно? Не можу повірити». А тоді хлопець на ім'я Бред сказав: «Як прийду наступного разу, вкраду в тебе регулятор для жалюзі».

Я засміялася.

— Глянь, який вигляд має його пес, — мовила Медді.

— Який?

— Наче йому з Джастіном комфортно. Я завжди дивлюся на тварин на фотографіях: так багато чого можна дізна-